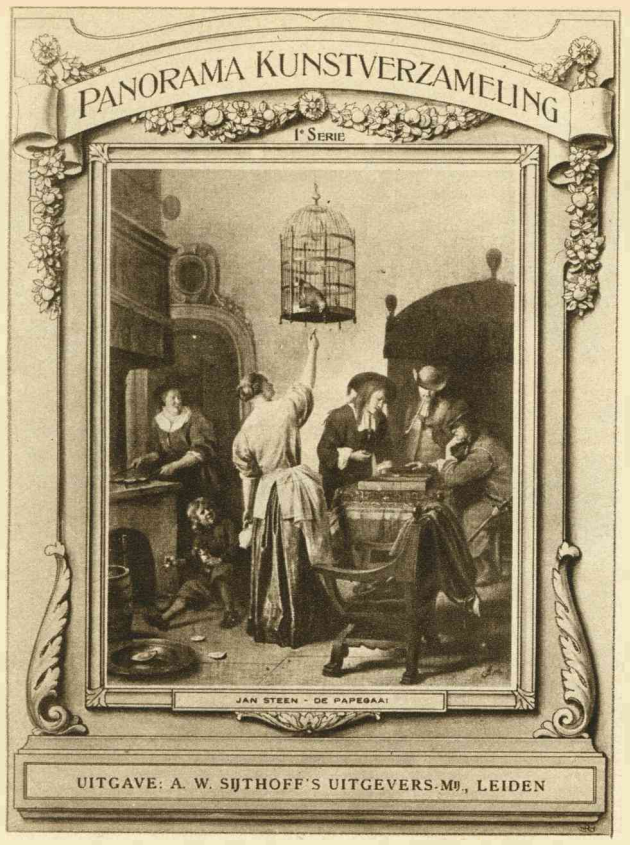

„PANORAMA-KUNSTVERZAMELING IsTE SERIE"

De stroom van aanvragen om de eerste serie van onze „Panorama-kunstverzameling", die wij als St.-Nicolaas- en Kerstmispremie voor onze abonné's beschikbaar stelden, blijft steeds aanhouden. Met elke post bereiken ons honderden aanvragen, en het is te voorzien dat de eerste serie, waarvan d voorraad reeds nù door de talrijke aanvragen zeer beperkt is, spoedig geheel op zal zijn. Wie dus nog van deze gelegenheid om een zeldzaam fraaie verzameling kunstplaten te bekomen, wenscht gebruik te maken, raden wij dringend zijn bestelling d i r e c t te zenden aan de administratie van ons blad. Hierboven beelden wij de vóórzijde af van de portefeuille, waarin de platen worden afgeleverd.

„Het is mijn tijd! Vaarwel!"

„Laat mij je thuis brengen! Ik heb je nog geen enkele maal tot aan huis gebracht."

„Neen, vandaag niet! Misschien morgen als je bij juffrouw Lensveld geweest bent."

Die halve belofte spoorde De Groot aan den volgenden dag het reeds lang uitgestelde bezoek te brengen. Aan de woning van juffrouw Lensveld gekomen, werd hij op zijn schellen in een ernstig gemeubelde kamer gelaten, blijkbaar een studeervertrek. Op een stoel lagen een paar handschoenen en een rijzweep en op de tafel een boek, getiteld „De emancipatie der vrouw." De jonge man haalde ongeduldig de schouders op. Eindelijk trad er een slanke jonge dame binnen. Ze was stijf gekleed in een eenvoudig mantelpak, de oogen waren verborgen achter een paar groote blauwe brilleglazen, terwijl ze het haar in een grooten smakeloozen knoop op het hoofd droeg.

„Mijnheer De Groot?" klonk het op korten scherpen toon.

Karel boog. — „U komt mij waarschijnlijk spreken over de erfenis," ging juffrouw Lensveld voort.

„Het spijt mij dat ik u hierover moet lastig vallen. Ik hoopte dat het per brief kon worden afgedaan."

„Dank u! Ik stond er op, de zaak mondeling te behandelen. Ik wil u wel bekennen, dat ik hiermee niet in 't minst op het oog had een huwelijksaanzoek uwerzijds uit te lokken. Ik heb andere aspiraties!" Haar oogen dwaalden van de zweep naar het boek. „Ik begreep nochtans dat ik niet het recht had, uit persoonlijke overwegingen, uw recht op uw deel der erfenis in den weg te staan. Daarom ben ik bereid als u 't wenscht, met u te trouwen, op voorwaarde, dat we elkander dadelijk na het huwelijk vaarwel zeggen. U ontvangt dan uw erfdeel, dat u anders zou ontgaan."

De Groot stond onthutst op.

„Ik ben werkelijk beschaamd door uw edelmoedig aanbod. Ik moet u evenwel bekennen dat ik u kwam bezoeken met het doel u mee te deelen dat ik van de erfenis afzie. Ik heb .... hm!.... ik ben niet meer vrij!"

„A zoo!" zei juffrouw Lensveld op gedempten toon, terwijl ook zij opstond en naar het raam liep, waar ze eenige oogenblikken stilzwijgend naar buiten in den fraai aangelegden tuin staarde. „Mag ik haar naam weten?"

EEN ZELDZAME KIEK.

Toen Jaap Eden verleden week te Groningen was om aldaar gehuldigd te worden, wilde het toeval dat er juist genoeg ijs was om onzen kampioen de gelegenheid te geven nog eens in zijn geboorteplaats op de schaatsen te komen, van welke zeldzame gebeurtenis onze fotograaf gebruik maakte hem te kieken. (*V.F.B.*)

„Ja, zij moet toch hier wonen! Zij .... e.... ik weet niet precies waar zij woont. Ik .... ontmoette haar eenige dagen geleden hier bij toeval!" stotterde De Groot en hij vond dat hij een allerongelukkigst figuur sloeg.

„Als u haar woonplaats niet weet, hoe wilt u dan nader kennis met haar maken?"

„Ja, hm, dat mag de Hemel weten. Misschien ontmoet ik haar een dezer dagen wel!" antwoordde hij weifelend.

„Waarschijnlijk kan ik u helpen," klonk het opeens op geheel veranderden toon van juffrouw Lensveld's lippen, terwijl ze zich omkeerde en den blauwen bril afnam. Karel keek haar verrast aan! Waar was die onmogelijke haardot gebleven?

„Amanda!" riep hij verheugd uit.

„Johanna, als je blieft! Gewoonlijk Janna genoemd."

„Maar je zei ...."

„Ik zei dat je mocht raden!"

„Maar je liet toe dat ik je Amanda noemde."

„Het was zoo'n mooie naam en je zei dat die volkomen bij mijn uiterlijk paste."

„Maar ...."

„We hebben onze zaken nog niet afgehandeld. Neem je mijn voorstel aan?"

„Ja, maar zonder de beperkende voorwaarde!" zei hij overmoedig.

Hij greep haar beide handen. „Zeg, Johanna, je hebt nog geen „ja" gezegd."

„Ik vrees" zei ze onderdanig, „dat ik mijn neef moet trouwen, anders ontgaat hem de erfenis."

Een schaduw verduisterde zijn gelaat. Hij liet haar handen los en hernam op ernstigen toon:

„Johanna, lieveling, 't is toch niet dáárom dat je toestemt, wel?"

Zij kneep hem in den arm en wilde wegvluchten. Hij ving haar op.

„Janna, geef antwoord?" smeekte hij.

„Malle jongen!" fluisterde zij, terwijl ze de armen om zijn hals sloeg.

„Maar ik ben niet van plan juffrouw Lensveld te trouwen."

„En ik vrees dat ik mijn neef zal moeten trouwen, ten minste — als hij mij hebben wil, anders wordt hij onterft."

„Bespottelijk! Dat schijnt zoo'n ziekelijk idee van erftantes te zijn. A propos, hoe heet je tante?"

„Jansma!" antwoordde ze zonder aarzelen.

„En hoe heet je zelf? Ook zoo?"

Ze knikte, terwijl haar oogen van ingehouden pret schitterden.

„En je voornaam?"

„Raad maar, als je wilt!"

„Amanda?" vroeg hij. „Je moet Amanda heeten, dat is de juiste naam voor een wezen zoo lievenswaardig, zoo frisch, zoo zacht, zoo koel."

„'t Lijkt wel boter!" mompelde ze glimlachend in zichzelf. Daarna op luider toon: „Wat kan je prachtig raden!" Ze sloeg de oogen neer.

„Mag ik je Amanda noemen?"

„Als .... je het wenscht," kwam het zacht van haar lippen.

„En wil je mijn vrouw worden?" drong hij verder aan.

„Ik kan niet .... het zou schandelijk wezen tegenover mijn neef. En .... u handelt ook niet mooi tegenover uw verloofde."

„Verloofde? Ik heb mij nog niet verloofd."

„In allen geval mag u haar dan toch niet in 't onzekere laten."

„Ik zal naar haar toegaan en de zaak uitmaken. Ze verlangt een persoonlijk onderhoud, welnu, ze zal het hebben." — „Wanneer? Morgen?" vroeg ze eindelijk. — „Ze heet Amanda Jansma!"

„Als ik je dat beloof, zul je dan lief tegen mij zijn?" „Waar woont ze?"

„Mi schien — als je geweest bent. Ik zal zien!" „Hier in den omtrek!"

„En mag ik dan hopen, Amanda? Lieveling?" „Ik ken hier niemand op het dorp die zoo heet!"

EEN MERKWAARDIGE WORTELGROEI.

Een typisch en merkwaardig voorbeeld van den wortelgroei van een boom biedt een den, op het z.g. „Fort Java" nabij Apeldoorn. Meer dan 1 meter staan de wortels vrij, om vervolgens horizontaal zich te vereenigen in den stam.

ERNEST EN CLAIRE - „CENTRAAL" - DEN HAAG

ERNEST EN CLAIRE.

Ik had op deze verrassing niet gerekend! Na geruimen tijd de rustige en steeds bijzonder prettig met bloemen en ranken versierde zaal binnentredend, waar je stappen verdoffen in de dikke mollige tapijten-loopers op den grond, klonk de muziek mij tegemoet van het Tziganen-orkestje. En de warme, volle klank van het snaren-instrument — 'k weet niet hoe zoo'n ding heet, — dat de zoete violen, de ernstige cello begeleidt, en als 'n klokkenspel diep en bronsachtig van toon in de luxe-omgeving van zacht-gekleurde tapijten, bloemen en last not least elegante vrouwen, wel als uit de stemming der zaal zelve scheen voort te komen, zooals bloemengeur in 'n gevulde serre. En in deze atmosfeer van onbezorgdheid, van weldoende en weldadige intérieur-intimiteit, waar je jezelf koesteren voelt, door het afwezig-zijn van alle business-gejaagdheid, van alle knagende kleine dagelijkxche beslommeringen, waar je je voelt, na de herfstachtige regen-kilheid der straten, het zenuwachtig telefoongejengel aan je oor van de telefoon op je bureau, het gure tochten op de trambalcons, als plotseling verplaatst in de zorgeloosheid van het op comfort en leven-genieten bedachte luxe-leven. En de plotselinge overgang, de muziek, die je levensliefde streelt, en je levensbegeerte opwekt, de rust en de weelde, het maakt je geheel gereed om te genieten van eenige, in de stijl der omgeving passende dansnummers, en hoe verfijnder je stemming, hoe kritischer je oordeel over 't dansen, dat niet altijd met 't subtiele en verfijnde van je stemming harmonieerde. Wat niet altijd mogelijk kán zijn! Maar ditmaal, de zorgen afgeschud, mij leven latend, door de muziek gewiegd, zou de verrassing m'n deel worden, waarop ik niet had gerekend! — Ernest en Claire! Het program geeft hun die namen, maar nooit ben ik zoo opgetogen geweest, heb ik mij door het dansen, dit moderne dansen, zoo ingenomen gevoeld, als door dit aller charmantste paar, dat wel te dansen schijnt op de rhythme van hun eigen jonge blijheid en wederkeerige bekoring!

Wat 'n blijheid, wat 'n weldoende charme gaat er van hen uit! Het ongedwongene, het gracieuse, het stijlvolle losse, het geestige van hun dansen, het schoone bewegen, (even gewoon bij hen, als bij de meesten onzer het leelijke bewegen,) het heeft het prettige, het opgeruimde, het blije van het natuurlijke, gepaard aan het kunstzinnige van het bewust cultureele! Het is van 'n bijzondere bekoring! Zij, Claire, is als 'n pop van Saksisch porcelein, zoo broos en teer. Alles is even fijn aan d'r, het rose van het pakje, met de saumon kousjes, het is allemaal even vederlicht en charmeerend, en d'r dansen is het dartelen van 'n vlinder vaak gelijk.

Ze weet 'n zeer aanminnige blijheid te wekken in haar lucht gedans, dat is als het zuiver bewegen op 'n rhythme, door de uiting van intens levensgenieten geïnspireerd. Wat Ernest betreft, waardiger partner is niet denkbaar. Ernest is een oeuvre d'art. En de bijzondere prestatie van hun Alt-Wiener Walzer legt, meer dan iets, van hun prestaties 'n waardig getuigenis af. Een paar, dat met 'n beminnelijkheid en charme is toegerust, als om de menschen er grondig van te doordringen, dat het nog mogelijk is, in menschen welbehagen te hebben, mits zij in elkander nog wat welbehagen hebben kunnen. 'n Boodschap die niet geheel ontijdig komt in deze rumoerige dagen van strijd. — Het dansen van Ernest en Claire behoort tot wat ik in dit genre aan zéér goeds gezien heb. Het is áf, en de charme die er van uitgaat is volkomen. Ze koesteren onze stramme Hollandsche zielen, en wié kan ondankbaar zijn voor wat warmte, in ons guur klimaat? — Met de Encla's, waarover ik reeds vroeger schreef en waarmede zij deze maand samen optreden, vormen zij 'n geheel, dat den goeden smaak, waarmede de Centraal-5 O'clocks in de Hofstad worden gegeven, weer volkomen bevestigt.

CI-DEVANT.

LES ENCLA'S.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN